

200705411/1.

Datum uitspraak: 23 november 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak nrs. 07/18967 en 07/18968 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 10 juli 2007 in de gedingen tussen:**

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in grief 1 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Ambtshalve wordt als volgt overwogen.

2.3. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

Ingevolge het tweede lid wordt alleen rekening gehouden met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, indien deze voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, relevant kunnen zijn.

Ingevolge het derde lid verzoekt de rechtbank de minister om zo spoedig mogelijk schriftelijk aan de wederpartij en de rechtbank te laten weten of de ingeroepen feiten en omstandigheden aanleiding zijn voor handhaving, wijziging of intrekking van het bestreden besluit.

2.3.1. Appellant heeft in de aanvullende gronden van beroep van 22 juni 2007 gesteld dat hij inmiddels traditioneel is gehuwd met een vreemdeling die zich, evenals hijzelf, hier te lande in een Dublinprocedure bevindt en dat zij samen een kind verwachten. Appellant heeft in verband daarmee een beroep op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de

rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) gedaan. De voorzieningenrechter heeft dienaangaande overwogen dat de gestelde feiten en omstandigheden niet onder artikel 3, tweede lid, van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 (hierna: de verordening) vallen en dat het beroep op artikel 8 van het EVRM in een reguliere procedure aan de orde kan komen.

2.3.2. Aangezien de voorzieningenrechter de bevoegdheid om met de door appellant gestelde feiten en omstandigheden rekening te houden slechts aan artikel 83, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 kon ontleen, moet het ervoor worden gehouden dat hij heeft beoordeeld of die bepaling daarop kon worden toegepast.

In het licht van hetgeen in artikel 3, tweede lid, van de verordening is bepaald, heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat de door appellant gestelde feiten en omstandigheden niet op voorhand iedere relevantie als bedoeld in artikel 83, tweede lid, van de Vw 2000 missen. In verband hiermee heeft de voorzieningenrechter ook ten onrechte niet uitdrukkelijk een antwoord gegeven op de vraag of die gestelde feiten en omstandigheden kunnen worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten en veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000. Aangezien deze vraag een ambtshalve en zelfstandige beoordeling door de voorzieningenrechter behoeft, heeft hij in elk geval niet kunnen volstaan met te overwegen dat niet is betwist dat het gezinsleven van appellant in Nederland is ontstaan. De voorzieningenrechter had appellant daarentegen in de gelegenheid moeten stellen om de door hem gestelde feiten en omstandigheden te staven en had vervolgens, indien appellant daarin zou zijn geslaagd, de staatssecretaris op de voet van artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 dienen te verzoeken om schriftelijk te laten weten of de ingeroepen feiten en omstandigheden aanleiding zijn voor handhaving, wijziging of intrekking van het bestreden besluit.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De overige grieven behoeven geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De zaak zal met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank worden teruggewezen, om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.5. De beslissing omtrent de proceskosten in hoger beroep zal worden gereserveerd tot de einduitspraak van de rechtbank, die over de proceskosten in beroep zal oordelen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 10 juli 2007 in zaak nrs. 07/18967 en 07/18968;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door appellant in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

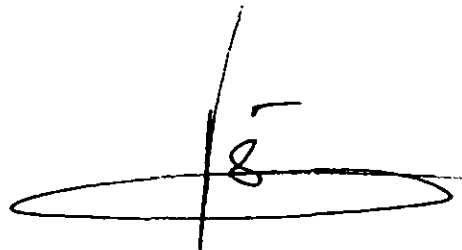
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 november 2007

248-490.

Verzonden: 23 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

INGEKOMEN 11 JUL 2007

AFSCHRIFT

II

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zittingsplaats Zwolle

Bestuursrecht

Verzoekenrechter

Awb 07/18968 (voorlopige voorziening)

Awb 07/18967 (beroep)

UITSPRAAK

inzake:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer 0701.09.0210,
gemachtigde: mr. A.C.J. Letmaath, advocaat te Uden,
verzoeker;

tegen:

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

vertegenwoordigd door mr. A. Flos, ambtenaar ten departemente,
verweerder.

1 Procesverloop

- 1.1 Op 9 januari 2007 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 4 mei 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen, omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.
- 1.2 Bij brief van 4 mei 2007 is daartegen beroep ingesteld. Verzoeker mag de behandeling van het beroep niet in Nederland afwachten. Bij verzoekschrift van 4 mei 2007 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist. De gronden van het verzoekschrift zijn bij brief van 23 mei 2007 aangevuld.
- 1.3 Het verzoek is ter zitting van 26 juni 2007 behandeld. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2 Overwegingen

- 2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat voldaan wordt aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.
- 2.2 Op 17 maart 2003 is de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Vo 343/2003) in werking getreden. Vo 343/2003 is van toepassing op asielverzoeken die zijn ingediend vanaf 1 september 2003.
- 2.3 Ingevolge artikel 30, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag

regnr: Awb 07/18968 (voortopige voorziening)
Awb 07/18967 (beroep)

-2-

ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

- 2.4 Italië heeft niet tijdig gereageerd op het terugnameverzoek, zodat Italië op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, Vo 343/2003 wordt geacht in te stemmen met terugname van verzoeker. Op 18 april 2007 heeft Italië het terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, onder e, Vo 343/2003 alsnog expliciet aanvaard.
- 2.5 Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte heeft aangenomen dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, omdat hij voor zijn komst naar Nederland gedurende drie maanden buiten het Dublingebied heeft verbleven, zodat Italië op grond van artikel 16, derde lid, Vo 343/2003 niet verplicht is het asielverzoek te behandelen. Verzoeker ontkent niet dat hij op 30 september 2003 een asielverzoek heeft ingediend in Italië, maar hij stelt dat hij in januari 2004 weer uit Italië is vertrokken en naar Somalië is teruggekeerd. Zijn asielaanvraag in Nederland dient dan ook als zijn eerste asielaanvraag te worden beschouwd. Verzoeker stelt dat verweerder heeft aangegeven dat hij niet door middel van stukken en/of documenten heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Verzoeker stelt dat hij in bewijsnood verkeert en dat hij daarom het voordeel van de twijfel dient te krijgen. Hij heeft illegaal en met behulp van een reisagent gereisd. Voorts wijst verzoeker er op dat in Somalië thans niets geregistreerd wordt; er is bijvoorbeeld geen administratie. Verzoeker stelt dat hij vanwege zijn bewijsnood aanvullend gehoord zou kunnen worden. Hij zou dan kunnen verklaren over de gemaakte reis naar Somalië en over zijn verblijf aldaar.
- 2.6 Op grond van artikel 16, derde lid, Vo 343/2003 komen de in artikel 16, eerste lid, Vo 343/2003 genoemde verplichtingen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.
- 2.7 De rechtbank is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij is teruggekeerd naar Somalië, met name nu hij deze stelling niet met stukken heeft onderbouwd. Gezien de lange periode dat verzoeker in Somalië zou hebben verbleven mocht dit wel van hem verwacht worden. Italië is derhalve verantwoordelijk voor de behandeling van eisers asielverzoek.
- 2.8 Artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 geeft verweerder het recht om, in afwijking van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, juncto de artikelen 5 tot en met 14, Vo 343/2003 het asielverzoek te behandelen.
- 2.9 Verzoeker stelt dat verweerder het asielverzoek aan zich dient te trekken omdat hij inmiddels in Nederland traditioneel gehuwd is met een asielzoekster en zij samen een kind verwachten. Zijn partner bevindt zich eveneens in een Dublinprocedure en zij willen graag samen blijven en kun kind opvoeden. Verzoeker beroept zich dan ook op artikel 8 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).
- 2.10 De voorzieningenrechter is van oordeel dat het betoog van verzoeker niet kan slagen. Niet betwist is dat het gezinsleven van verzoeker pas in Nederland is ontstaan. Gelet op het voorgaande valt het gezinsleven van verzoeker dan ook niet onder artikel 3, tweede lid, in samenhang met artikel 15 Vo 343/2003. Zoals verweerder ter zitting terecht heeft opgemerkt staat voor verzoeker een reguliere procedure open teneinde een verblijfsvergunning te krijgen die hem in staat stelt bij zijn gezin te verblijven. Zijn beroep op artikel 8 EVRM zal dan ook eerst in een reguliere procedure aan de orde kunnen komen.

regnr: Awb 07/18968 (voorlopige voorziening)
Awb 07/18967 (beroep)

-3-

2.11 Gelet op het voorgaande dient het verzoek afgewezen te worden. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.

2.12 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het verzoek redelijkerwijs heeft moeten maken.

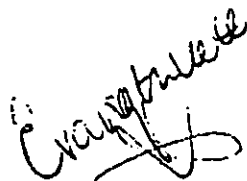
3 BESLISSING

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep, geregistreerd onder Awb 07/18967, ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.A.A. ter Meer-Siebers en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. E.G.M. ten Kate als griffier op

10 JULI 2007

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 10 JULI 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Raad van State
Afd. Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 JUL 2007	
ZAAKNR.	200705411
AAN:	US
BEHANDELD: DD:	PAR:

3322-A

Tevens per fax: 070 - 365 13 80

Uw kenmerk : nvt
Inzake :
Ons kenmerk : /AL0703.2-V040
Justitienummer :
Vnr. :
Geb. datum :
Nationaliteit : Somalische

HOGER BEROEPSCHRIFT in het kader van een **asiel-procedure**

Uden, 31 juli 2007

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer geboren op met
Somalische nationaliteit, wonende te (AZC) Heerlen aan de Imstenrade
6 (6419 PL), verder te dezer zake domicilie kiezende aan het adres
markt 27b, 5401 GN te Uden met als correspondentieadres:
Postbus 363. 5400 AJ UDEN, ten kantore van de advocaat en procureur
Mr A.C.J. Letmaath welke te dezer zake door cliënt/appellant tot
gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij verklaart bepaaldelijk
door cliënt/appellant te zijn gevolmachtigd. Ondergetekende
verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd dit hoger-
beroepschrift in te dienen door en namens cliënt/appellant
bovengenoemd.

Appellant komt hierbij in (hoger) beroep tegen de negatieve uitspraak van de Rechtbank (Den Haag maar nevenzittinghoudende te) Zwolle d.d. 10-07-2007.

Bijgaand gelieve U een afschrift van deze uitspraak aan te treffen:
PRODUCTIE 1.

Het betreft een uitspraak in beroep op de negatieve beschikking van de IND te Zevenaar d.d. 04-05-2007.

Appellant doet U dit hoger-beroepschrift tijdig toekomen.

De gronden/grievens van dit hoger-beroepschrift zijn de volgende:

Grief 1: De Rechtbank overweegt in overwegingen 2.6 en 2.7 op pagina 2 het navolgende, citaat: 2.6. Op grond van artikel 16, derde lid, Vo 343/2003 komen de in artikel 16, eerste lid, Vo 343/2003 genoemde verplichtingen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is gegeven.

2.7. De rechtbank is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij is teruggekeerd naar Somalië, met name nu hij deze stelling niet met stukken heeft onderbouwd. Gezien de lange periode dat verzoeker in Somalië zou hebben verbleven mocht dit wel van hem verwacht worden. Italië is derhalve verantwoordelijk voor de behandeling van eisers asielverzoek.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte.

Standpunt: De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij is teruggekeerd naar Somalië, met name nu hij deze stelling niet met stukken heeft onderbouwd. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat, gezien de lange periode welke hij in Somalië zou hebben verbleven, dit wel van hem had mogen worden verwacht. De rechtbank overweegt verder ten onrechte dat Italië derhalve verantwoordelijk is voor de behandeling van eisers asielverzoek.

Toelichting: De rechtbank had in casu niet het vereiste mogen stellen aan appellant om met stukken te onderbouwen dat hij (een lange periode) in Somalië heeft verbleven voor zijn komst naar Nederland. Dit is immers niet of nauwelijks aan te tonen voor personen uit Somalië afkomstig. Immers: algemeen bekend is dat er niet of nauwelijks nog sprake is van een administratie in het land Somalië. Papier is aldaar als het ware een zeldzaamheid. Niemand werkt daar met brieven of officiële stukken. Verder is de reis naar Nederland gemaakt met behulp van een reisagent, van welke reis eveneens geen stukken voorhanden zijn bij appellant. De rechtbank had appellant tegemoet dienen te komen in zijn bewijsnood. De rechtbank had het beroep gegrond dienen te verklaren door hem het voordeel van de eventuele twijfel te geven.

Ook had de rechtbank het beroep gegrond dienen te verklaren nu verweerder heeft verzuimd om appellant nader in de gelegenheid te stellen om op andere wijze aannemelijk te maken dat hij inderdaad zoals hij stelt langdurig in Somalië heeft verbleven voor zijn komst naar Nederland. Verweerder had hiertoe aan appellant middels een aanvullend gehoor vragen kunnen stellen aangaande kenmerken over Somalië en gebeurtenissen welke kenmerkend zijn geweest in de periode welke appellant naar zijn zeggen in Somalië heeft doorgebracht. Ook had verweerder de Minister van Buitenlandse Zaken kunnen vragen onderzoek ter plaatse te doen naar de vraag of de Minister middels onderzoek ter plaatse kan bevestigen dat appellant aldaar op dat moment heeft gewoond.

Met name vanwege het feit ook dat appellant stelt langdurig voor zijn komst naar Nederland in Somalië te hebben gewoond, bestaat er aanleiding om een en ander nader te onderzoeken. De bewijsopdracht terzake is ten onrechte in casu geheel bij appellant gelegd.

Appellant is van opvatting dat hiermee het beginsel van een redelijke bewijslastverdeling is geschonden. Dit beginsel volgt volgens appellant uit:

--enerzijds het Handboek (zie paragrafen 195 tot en met 197 en 210): weliswaar gaat het Handboek in beginsel uit van een bewijslast bij de asielzoeker, maar het Handboek stelt tevens vast dat de aanvrager vaak niet in staat zal zijn om sluitend bewijs te leveren;

--anderzijds op basis van artikel 3:2 Algemene wet bestuursrecht, welke een eigen onderzoeksplicht van het bestuursorgaan impliceert. Het bestuursorgaan dient de nodige kennis omtrent de aangedragen feiten en de af te wegen belangen te vergaren. Dit kan soms inhouden dat de beslisser moet trachten bewijs te vinden dat in het voordeel van de aanvrager werkt;

--en deze volgt uit de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *van 11 januari 2007* (laatste zin van rechtsoverweging 148): een beroep op een artikel kan illusoir worden indien van degene die zich er op beroept wordt gevergd meer aan te tonen dan gelet op de omstandigheden van hem kan worden verwacht;

--Vgl. ook: uitspraak Rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht d.d. 08-06-2007, Awb 06/39371 en 06/ 39373 (o.a. gepubliceerd op Vluchtweb), met name r.o. 2.13 en 2.14).

Grief 2: De Rechtbank overweegt in overwegingen 2.8, 2.9 en 2.10 op pagina 2 het navolgende, citaat: 2.8. Artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 geeft verweerder het recht om, in afwijking van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, juncto de artikelen 5 tot en met 14, Vo 343/2003 het asielverzoek te behandelen.

2.9. Verzoeker stelt dat verweerder het asielverzoek aan zich dient te trekken omdat hij inmiddels in Nederland traditioneel gehuwd is met een asielzoekster en zij samen een kind verwachten. Zijn partner bevindt zich eveneens in een Dublinprocedure en zij willen graag samen blijven en hun kind opvoeden.

Verzoeker beroept zich dan ook op artikel 8 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.10. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het betoog van verzoeker niet kan slagen. Niet betwist is dat het gezinsleven van verzoeker pas in Nederland is ontstaan. Gelet op het voorgaande valt het gezinsleven van verzoeker dan ook niet onder artikel 3, tweede lid, in samenhang met artikel 15 Vo 343/2003. Zoals verweerder ter zitting terecht heeft opgemerkt staat voor verzoeker een reguliere procedure open teneinde een verblijfsvergunning te krijgen die hem in staat stelt bij zijn gezin te verblijven. Zijn beroep op artikel 8 EVRM zal dan ook eerste in een reguliere procedure aan de orde kunnen komen.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte

Standpunt: De rechtbank overweegt ten onrechte dat het betoog van verzoeker niet kan slagen. De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerder ter zitting terecht heeft opgemerkt dat voor verzoeker een reguliere procedure open staat teneinde een verblijfsvergunning te krijgen die hem in staat stelt bij zijn gezin te verblijven. De rechtbank overweegt ten onrechte dat zijn beroep op artikel 8 EVRM dan ook eerst in een reguliere procedure aan de orde kan komen.

Toelichting: Appellant is van opvatting dat de rechtbank hier heeft miskent dat zijn betoog op artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 van de Raad, niet slaagt. Tussen partijen staat weliswaar niet ter discussie de vraag of voldaan wordt aan het bepaalde in artikel 15, tweede lid van de (voornoemde) Verordening nu er immers in het land van herkomst geen familieverbanden bestonden. Echter: appellant heeft naar zijn opvatting duidelijke feiten gesteld waarna verweerder volgens appellant gehouden was om het asielverzoek van appellant alsnog inhoudelijk te gaan behandelen op basis van artikel 3 lid 2 van de Verordening. De situatie is immers bijzonder en humanitair klemmend. Hierbij komt dat appellant slechts aan één voorwaarde, zoals gesteld in artikel 15, tweede lid van de Verordening, niet voldoet, te weten het vereiste dat er in het land van herkomst reeds familiebanden waren. Bijzonder aspect in deze zaak is echter wel dat zowel bij appellant als bij zijn echtgenote, een Dublin-procedure loopt, waarbij echter sprake is van twee verschillende Dublin-landen. Het aanvragen van een verblijfsvergunning regulier is, reeds op basis van het feit dat de echtgenote van appellant niet beschikt over een vergunning tot verblijf, bij voorbaat kansloos. De verwijzing van de rechtbank dat een reguliere procedure open staat teneinde een verblijfsvergunning te verkrijgen om bij zijn gezin te verblijven, is dan ook volgens appellant niet terecht. Vervolgens is de overweging van de Rechtbank dat een beroep op artikel 8 EVRM dan ook eerst in een reguliere procedure aan de orde kan komen, eveneens niet terecht nu ook een beroep op deze bepaling in een reguliere procedure bij voorbaat zinloos/kansloos is.

Appellant is aldus van opvatting dat de Rechtbank op basis van artikel 3 lid 2 van de Verordening en/of op basis van artikel 8 EVRM, dienen te besluiten het beroep gegrond te verklaren.

Grief 3: De Rechtbank overweegt tot slot in overwegingen 2.11 en 2.12 op pagina 3 het navolgende, citaat: 2.11. Gelet op het voorgaande dient het verzoek afgewezen te worden. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.

2.12. Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het verzoek redelijkerwijs heeft moeten maken.

Beslissing

De voorzieningenrechter verklaart het beroep, geregistreerd onder Awb 07/18967, ongegrond.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte

Standpunt/Toelichting: Gezien al het bovenstaande heeft de rechtbank ten onrechte besloten om het beroepschrift ongegrond te verklaren. Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich tot U wendt met het eerbiedig verzoek om:

De bestreden uitspraak te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als Uw Raad in redelijkheid zal vermenen te behoren, c.q. te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient te worden verleend.

Hoogachtend,

Advocaat-Gemachtigde

Mr A.C.J. Letmaath

Copie dezes zend ik aan verweerder.
Toevoeging is aangevraagd.